

Arrest

nr. 349 613 van 30 juni 2026
in de zaak X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Dirk GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 22 augustus 2024, dient op 23 augustus 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 18 september 2025 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 5 november 2025.

1.3. Op 24 december 2025 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing waarin het feitenrelaas wordt weergegeven als volgt:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent een etnische Pashtoun van de Safistam en hangt het islamitische geloof aan. U werd op (...) asad 1381 (...) augustus 2002) geboren in Ashrafel (provincie Kapisa, district Tagab), waar u woonde tot u op uw zevende naar Kabul verhuisde. U volgde zes jaar onderwijs. Uw vader was sinds jullie verhuis naar Kabul lid van de commandotroepen van het Afghaanse leger en diende in Helmand en Kabul.

Hij geraakte vermist nadat hij ongeveer anderhalf jaar geleden gerepatrieerd werd uit Iran. Uw moeder woont in Kabul. U hebt een zus die in Tagab woont en een broer die in Kabul woont. U hebt geen partner en geen kinderen.

Op 25 januari 2021 sloot u zich aan bij de Nationale Opstand, een groep mensen die zich gewapenderhand verzetten tegen de taliban. Eén van de commandanten van die opstand, R. (...), kende uw vader persoonlijk en u schreef zich via hem in bij de beweging.

U diende op een controlepost in Tagab, ook al bleef u wonen in Kabul. U had verschillende taken: de ene keer moest u de post bewaken, dan weer was u betrokken bij patrouilles en gevechten.

Toen de taliban in augustus 2021 de macht overnamen in Afghanistan, zaten u en uw vader in Kabul. De taliban kwamen tien à twaalf dagen na de machtsovername langs bij uw moeder thuis om naar u en uw vader te vragen. Hierop besloten jullie het land te verlaten.

U en uw vader vluchtten naar Iran. U bleef er twee maand wonen alvorens naar Turkije te trekken, terwijl uw vader in Iran bleef. U bleef ongeveer een jaar in Turkije alvorens naar Bulgarije te reizen, gevolgd door Servië en Hongarije. In Oostenrijk diende u in april 2023 een verzoek om internationale bescherming in maar u bleef er amper een dag. Via Zwitserland reisde u naar Frankrijk, waar u zowel in april 2023 als in februari 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U bereikte het Belgische grondgebied op 22 augustus 2024 en diende er de volgende dag een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan vermoord te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u kopieën neer van volgende stukken: uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), uw badge van de Nationale Opstand, twee foto's van uzelf en een bundel documenten van het werk van uw vader.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de (oude) artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker licht zijn enig middel toe als volgt:

“1. De verzoekende partij betwist het besluit van de verwerende partij in de bestreden beslissing. Er wordt namelijk gesteld dat uit het geheel van vaststellingen zou blijken dat in hoofde van de verzoekende partij er geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

De verzoekende partij bepleit echter dat dit besluit niet berust op een zorgvuldig onderzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2. De verzoekende partij wijst er vooreerst op dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging

behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven; b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

3. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat de verzoekende partij niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

In het bijzonder wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het niet aannemelijk zou zijn dat verzoeker, bij een terugkeer naar Afghanistan, een oprechte vrees heeft voor zijn leven.

Door de verzoekende partij wordt dit oordeel betwist.

4. Verzoeker benadrukt dat hij zijn volle medewerking heeft gegeven in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming.

Verzoeker gaf, rekening houdende met zijn persoonlijke achtergrond, op overtuigende wijze aan welke redenen hem ertoe brachten Afghanistan te verlaten en waarom hij, tot op heden, een vrees heeft indien hij zou dienen terug te keren.

Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud erop gewezen dat hij vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker heeft dan ook naar best vermogen een antwoord proberen te formuleren op de vragen die hem werden gesteld, waaruit blijkt dat hij dit op een afdoende manier heeft gedaan. Er kan geen resultaatsverplichting worden opgelegd aan verzoeker om alle gestelde vragen te beantwoorden.

Het komt er echter op aan om de geloofwaardigheid van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd te toetsen aan zijn persoonlijke situatie, waarbij op zorgvuldige wijze rekening moet worden gehouden met de persoonlijkheid en achtergrond van verzoeker (zoals zijn intellectuele capaciteiten).

5. Het Commissariaat-generaal besluit in essentie dat verzoeker zijn identiteit niet consequent zou hebben verklaard, dat zijn betrokkenheid bij de “Nationale Opstand” niet geloofwaardig is, dat ook de tewerkstelling van zijn vader bij de commando’s onvoldoende is aangetoond, en dat er—bij gebreke aan een aanvaard profiel—geen reëel risico op vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan bestaat.

De beoordeling gemaakt door verweerder is echter onzorgvuldig, zoals hieronder ook verder uiteengezet.

Verzoeker wijst er onder meer op dat:

- verweerder op basis van één element (met name eerder registraties in andere lidstaten) een algemene ongeloofwaardigheid afleidt zonder de aangegeven verklaring(en) door verzoeker te overwegen;
- tegenstrijdigheden uit een beknopt Dublin-interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken disproportioneel zwaar laat doorwegen;
- van een laaggeschoolde verzoeker een militair-detailniveau en “doorleefdheid” te verwachten dat niet redelijk is voor een jong lid met beperkte duur en beperkte rol;
- de bewijswaarde van de neergelegde stukken en het voordeel van de twijfel te snel uit de weg te zetten;
- en verweerder vervolgens nalaat om - zelfs bij gedeeltelijke twijfel - de objectieve, actuele risico’s te toetsen die voortvloeit uit de (vermeende) banden met proregeringsmilities/ veiligheidsstructuren die verzoeker heeft en daarbij de realiteit voor terugkeerders uit Europa niet afdoende in overweging te nemen.

6. Verzoeker verklaarde Afghaan te zijn, etnisch Pashtoun (Safistam), geboren in Tagab (Kapisa) en sinds zijn kinderjaren verhuisd naar Kabul. Hij legde een kopie van zijn taskara voor.

Het Commissariaat-generaal stelt dat hij in Frankrijk en Oostenrijk onder een andere naam en geboortedatum werd geregistreerd, en besluit daaruit dat hij “minstens één keer” zijn ware identiteit verborgen hield.

Dat is een beoordeling die niet overtuigend wordt onderbouwd.

In een dergelijke context is het een bekend gegeven dat persoonsgegevens in verschillende lidstaten door tolken, registratiesystemen, transliteratie van Pashtou/Dari naar Latijnse karakters, of door informele tussenpersonen (smokkelaars) foutief of inconsistent kunnen worden genoteerd. Bovendien zijn “familienamen” in Afghaanse context niet altijd stabiel gebruikt. Het louter bestaan van een afwijkende registratie in een andere lidstaat volstaat niet om verzoekers gehele relaas weg te vegen, zeker wanneer verzoeker wél een Afghaans identiteitsdocument neerlegt en zijn herkomst, familiecontext en traject in grote lijnen consistent blijven.

In plaats van de kopie van de taskara enkel te herleiden tot “gemakkelijk te vervalsen” had het Commissariaat-generaal, gelet op de onderzoekspllicht en de ernst van de gevolgen, kunnen overgaan tot een gerichte verificatie/forensische beoordeling of bijkomend onderzoek naar registratiefouten, eerder dan de conclusie van algemene ongeloofwaardigheid te verankeren op een registratievergelijking.

7. De essentie van de weigering steunt vervolgens op de stelling dat verzoeker bij verweerder in het eerste (Dublin-)interview verklaarde “niet te hebben gewerkt”, terwijl hij later - bij de vragenlijst en bij het persoonlijk onderhoud - wel verklaarde dat hij vanaf januari 2021 bij de Nationale Opstand actief was.

Het Commissariaat-generaal beschouwt dit als een doorslaggevende contra-indicatie en suggereert “beïnvloeding van buitenaf”.

Die benadering miskent de realiteit van zulke eerste interviews: een Dublin-gehoor is in de praktijk hoofdzakelijk gericht op identiteit, reisroute, verblijfplaatsen en aanknopingspunten voor verantwoordelijkheid, en levert vaak beknopte, samenvattende antwoorden op. Bovendien is het perfect plausibel dat een jonge verzoeker “werk” interpreteert als formele betaalde tewerkstelling en niet als een (semi-)militaire betrokkenheid, of dat hij in een Dublin-kader – waar hij vreest voor snelle overdracht - terughoudend is om een gewapende betrokkenheid te noemen uit angst voor misinterpretatie of onmiddellijke repercussies.

Het Commissariaat-generaal verwerpt deze context door te stellen dat verzoeker de Opstand zelf als “werk” zag.

Maar ook dat sluit interpretatie- en contextverschillen niet uit: de vraagstelling en de manier waarop de tolk “werk” vertaalt, de stress van een eerste contact met autoriteiten en het feit dat verzoeker pas later begrijpt welk detailniveau vereist is, kunnen dit type discrepantie verklaren zonder dat daarom automatisch sprake is van verzinzel. In plaats van het kernmotief om die reden als ongeloofwaardig te beschouwen, had het Commissariaat-generaal de interne consistentie van het relaas, de plausibiliteit binnen de lokale context van Tagab/Kapisa, en de ondersteunende stukken in hun geheel moeten waarderen.

8. Het Commissariaat-generaal vindt verzoekers verklaringen over patrouilles en controles “weinig plausibel” omdat hij zou selecteren op “verdwaasd lijken” en omdat hij beperkte details geeft over arrestaties en procedures.

Deze beoordeling legt een onevenredige, bijna academisch-militaire lat op het getuigenis van een laaggeschoolde jongeman die verklaart aan een controlepost te hebben gestaan en vooral wachtdiensten en eenvoudige patrouilles te hebben gedaan.

In lokale gewapende contexten worden verdachte profielen vaak geïdentificeerd op basis van eenvoudige signalen: onbekendheid in de buurt, afwijkende dialecten, gebrek aan lokale referenties, onduidelijke herkomst: precies de elementen die verzoeker ook benoemt wanneer hij zegt dat men naar identiteit en herkomst vroeg.

Het is niet redelijk om van verzoeker te verwachten dat hij, jaren later en na een vluchttraject met meerdere asielaanvragen, een coherente “operationele doctrine” kan uiteenzetten die het Commissariaat-generaal als professioneel sluitend beoordeelt. Evenmin is het overtuigend om uit het feit dat verzoeker soms zegt dat men “talibanleden arresteerde” maar dat hij persoonlijk “nooit arresteerde” af te leiden dat het relaas niet klopt: het is juist perfect mogelijk dat een post/eenheid in het algemeen arrestaties verrichtte, terwijl verzoeker als lager lid vooral bewakingstaken had en zelf niet de persoon was die de feitelijke aanhouding uitvoerde.

Ook de kritiek dat hij weinig weet over collega's (huwelijk, kinderen, instapmoment) houdt onvoldoende rekening met de realiteit van veiligheidscultuur, gebruik van bijnamen, korte duur van betrokkenheid (januari–augustus 2021) en het feit dat verzoeker in Kabul woonde en pendelde naar Tagab, wat sociale verankering binnen de groep kan beperken.

9. Wat de stukken betreft, stelt het Commissariaat-generaal dat de badge en documenten slechts kopieën zijn en dat de foto's niet aantonen dat hij lid was van de Nationale Opstand.

Het is correct dat kopieën een beperktere bewijswaarde hebben, maar het Commissariaat-generaal gaat te ver door dit praktisch gelijk te stellen aan “geen bewijskracht”, zonder de stukken te beoordelen in samenhang met de verklaringen en zonder rekening te houden met de vluchtcontext waarin originelen vaak verloren gaan of bewust niet worden meegenomen.

Ook de redenering over het (niet) kunnen neerleggen van bijkomende foto's omdat een gsm in Bulgarije werd afgenomen, wordt louter als “opmerkelijke toevalligheid” geframed, terwijl in de praktijk in verschillende transitlanden effectief beslagname of verlies van telefoons voorkomt.

Het Commissariaat-generaal maakt van het ontbreken van bijkomend bewijs vervolgens een argument tegen de geloofwaardigheid, waar het in asielrecht net vaak gaat om een globale weging waarbij de verklaringen centraal staan en documenten ondersteunend zijn, niet omgekeerd.

10. Daarnaast verwerpt het Commissariaat-generaal ook verzoekers vrees gelinkt aan het profiel van zijn vader, omdat verzoeker onvoldoende details zou kennen over de eenheid en omdat de familie (moeder, broer, zus) nog in Afghanistan verblijft zonder problemen.

Ook hier is de beoordeling onzorgvuldig.

Dat familieleden (nog) niet vervolgd werden sluit vervolgingsrisico niet uit, zeker niet wanneer de aandacht van de de facto autoriteiten fluctueert, wanneer lokale commandanten autonoom handelen, en wanneer een terugkeer uit Europa - met ondervragingen bij binnenkomst, lokale bekendmaking op dorpsniveau en verhoogde zichtbaarheid - een nieuw trigger-moment kan vormen.

De objectieve bronnen erkennen bovendien dat voormalige leden van de veiligheidsinstellingen van de vroegere overheid en pro-regeringsmilities een belangrijk risicoprofiel blijven: de EUAA duidt voormalige ANDSF-leden, inclusief (pro-)regeringsmilities, aan als een primaire doelgroep van Taliban-geweld. Dat maakt dat het Commissariaat-generaal, zelfs bij twijfel over de exacte rang of eenheid van verzoekers vader

of over verzoekers exacte rol, niet kon volstaan met een “familie leeft nog daar dus geen risico”-redenering, maar concreet had moeten toetsen of verzoeker door (toegeschreven) banden met vroegere veiligheidsstructuren en door zijn terugkeer uit Europa in de negatieve aandacht kan komen.

Belangrijk is ook dat de actuele context bij een terugkeer.

Een recent VN/OHCHR-rapport van 24 juli 2025 documenteert ernstige mensenrechtenschendingen door de de facto autoriteiten tegen personen die onvrijwillig naar Afghanistan werden teruggestuurd, waaronder foltering en mishandeling, willekeurige arrestatie en detentie en bedreigingen, op basis van specifieke profielen zoals (vermeende) banden met de voormalige overheid of veiligheidsstructuren (<https://www.ohchr.org/en/pressreleases/2025/07/afghanistan-un-report-documents-human-rights-violations-forced-returnees>).

In die context volstaat het niet om te stellen dat verzoeker geen “specifiek profiel” heeft omdat zijn betrokkenheid bij de Nationale Opstand niet wordt geloofd: wanneer een verzoeker documenten neerlegt die (minstens) een plausibele link met een pro-regeringsmilieu suggereren en wanneer zijn verhaal aansluit bij bekende conflictpatronen (lokale opstandgroepen, checkpoints, vlucht na de machtsovername), moet het Commissariaat-generaal ook de mogelijkheid van toegeschreven profilering en de reële risico's bij terugkeer ernstig onderzoeken.

11. Gelet op al het voorgaande is de bestreden beslissing van het Commissariaat-generaal onvoldoende zorgvuldig en onvoldoende draagkrachtig gemotiveerd.

Om die redenen wordt verzocht de beslissing van het Commissariaat-generaal te vernietigen, minstens omdat zij geen correcte globale geloofwaardigheidsbeoordeling maakt en omdat zij - zelfs bij gedeeltelijke twijfel - de individuele risicoanalyse bij terugkeer naar Afghanistan ontoereikend heeft uitgevoerd in het licht van de actuele landeninformatie.”

3. Nieuwe stukken

3.1. Op 6 april 2026 legt verzoeker een aanvullende nota neer. In deze aanvullende nota kan gelezen worden:

“De verzoekende partij wijst daarbij op de recente situatie in Afghanistan.

De actuele situatie in Afghanistan in 2025 kan vooreerst in geen geval los gezien worden van de machtswissel van augustus 2021, toen de de-facto autoriteiten, de Taliban, opnieuw de volledige controle over het land verwierven. Sindsdien is er sprake van een structureel en systemisch mensenrechtendeficit dat in 2025 nog steeds aanhoudt en door meerdere internationale organisaties uitvoerig wordt bevestigd.

De Verenigde Naties, en meer bepaald de United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA), hebben in hun kwartaalrapportages over de periode januari–maart 2025 en april–juni 2025 uitvoerig verslag uitgebracht van een context waarin mensenrechten op grote schaal worden geschonden. UNAMA documenteerde onder meer het voortzetten van rechterlijke lijfstraffen zoals geseling en steniging, het opleggen van strikte regels inzake “deugd en zedelijkheid”, en de systematische intimidatie, willekeurige arrestaties en beperkingen van de bewegingsvrijheid van burgers. Vooral vrouwen en meisjes ondervinden een uitzonderlijk zware druk: hun toegang tot onderwijs, werk en publieke ruimte wordt op structurele wijze ontczegd of ernstig beperkt. Volgens UNAMA weerspiegelt dit alles dat de situatie sinds 2021 geenszins genormaliseerd is, maar integendeel een blijvend klimaat van repressie en schendingen van fundamentele rechten in stand houdt.

Bronnen:

- UNAMA, Human Rights Situation in Afghanistan: January–March 2025 Update (20 maart 2025)
https://unama.unmissions.org/sites/default/files/unama_update_on_human_rights_in_afghanistan_january-march_2025.pdf

- UNAMA, Human Rights Situation in Afghanistan: April–June 2025 Update (23 juni 2025)
<https://reliefweb.int/report/afghanistan/unama-update-human-rights-situationafghanistan-april-june-2025-update-enps>

Het rapport stelt nadrukkelijk dat staten verplicht zijn om bij elke beslissing inzake terugkeer een individuele risicobeoordeling te maken, conform het nonrefoulementbeginsel in het internationaal recht.

Bron: UNAMA/OHCHR, persbericht Afghanistan: UN report documents human rights violations of forced returnees (24 juli 2025)
<https://www.ohchr.org/en/press-releases/2025/07/afghanistan-un-report-documents-humanrights-violations-forced-returnees>.

Ook niet-gouvernementele organisaties schetsen in 2025 een consistent en verontrustend beeld.

Human Rights Watch rapporteert in zijn World Report 2025 over Afghanistan dat vrouwen en meisjes systematisch worden uitgesloten van onderwijs en werk, dat hun bewegingsvrijheid streng wordt ingeperkt en dat afwijkende meningen of journalistieke activiteiten aanleiding geven tot repressieve maatregelen zoals arrestaties en bedreigingen. Daarnaast wordt melding gemaakt van verdwijningen, foltering en andere vormen van mishandeling door de de-facto autoriteiten. De algemene humanitaire situatie blijft uiterst precair, met voedselonzeekerheid en beperkte toegang tot gezondheidszorg. Deze omstandigheden vergroten de

kwetsbaarheid van personen die uit het buitenland naar Afghanistan zouden terugkeren, in het bijzonder indien hun achtergrond hen in een risicocategorie plaatst.

Bron: Human Rights Watch, World Report 2025: Afghanistan.
<https://www.hrw.org/world-report/2025/country-chapters/afghanistan>

Voor de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming in België is het van belang deze landeninformatie te verbinden met de individuele situatie van de verzoeker.

Een eerste relevant element betreft de lange duur van de afwezigheid van de verzoeker uit Afghanistan. Vele asielzoekers hebben hun land reeds jaren geleden verlaten en hun banden met Afghanistan zijn hierdoor sterk verzwakt. Uit de recente rapporten blijkt echter dat de de-facto autoriteiten terugkeerders vaak onder verdenking plaatsen, bijvoorbeeld wegens een vermeende band met buitenlandse actoren, wegens integratie in een westers land of wegens afwijkend gedrag naar de maatstaven van de huidige machthebbers.

Dat betekent dat een langdurige afwezigheid niet in het voordeel van de betrokkene speelt, maar juist kan leiden tot een verhoogd risico bij terugkeer.

Het rapport van UNAMA/OHCHR van juli 2025 stelt dit uitdrukkelijk vast en waarschuwt dat staten hun internationale verplichtingen zouden schenden indien zij personen tegen hun wil naar Afghanistan zouden terugsturen zonder grondige individuele risicoanalyse.

Bron: UNAMA/OHCHR, persbericht Afghanistan: UN report documents human rights violations of forced returnees (24 juli 2025)
<https://www.ohchr.org/en/press-releases/2025/07/afghanistan-un-report-documents-humanrights-violations-forced-returnees>.

Dat verzoeker het laatste verslag van UNAMA wenst bij te brengen, uitgekomen in SEPTEMBER 2025.

<https://unama.unmissions.org/sites/default/files/n2522699.pdf>

Dat op het vlak van algemene veiligheid en mensenrechten het volgende opgemerkt wordt in dit rapport zowel doden, arbitraire arrestaties, foltering en mishandeling van leden van de regering of van de Afghaanse verdedigings- en veiligheidstroepen

Dat daarnaast de mensenrechten van terugkeerders riskeren geschonden te worden.

(nrs. 28 en volgende)

Lijfstraffen werden gedocumenteerd op zowel mannen (37) als vrouwen (16) (nr. 30)

De Moraliteitswet werd strenger toegepast:

Nrs. 32 en volgende

(...)

Dat het besluit van UNAMA in het algemeen de situatie in Afghanistan nog steeds als bijzonder problematisch catalogeert:

(...)

Dat de risico's ingeval van terugkeer dat de basisrechten en de mensenrechten van verzoekende partij geschonden zullen worden dan ook vaststaand is.

Dat deze schendingen bovendien duidelijk een gevolg zijn van de politiek gevoerd door de de facto overheden.

Dat de verregaande schending van de mensenrechten ook gedocumenteerd wordt door:

<https://af-wjm.org/unama-report-the-dark-shadow-of-widespread-womens-repression-and-summary-trials-in-afghanistan/>

UNAMA Report: The Dark Shadow of Widespread Womens Repression and Summary Trials in Afghanistan 11-Aug-2025

(...)

Dat het verslag van UNAMA van 10 december 2025 de situatie bevestigt.

Dat dit verslag eveneens stelt dat de situatie van MANNEN en VROUWEN op het vlak van de mensenrechten problematisch is.

(...)

(...)

Een tweede essentieel element is de integratie van de verzoeker in België.

Integratie kan blijken uit verschillende factoren: de duur van het verblijf, het volgen van inburgeringstrajecten, het leren van de taal, deelname aan onderwijs of werk, het uitbouwen van een sociaal netwerk en de afwezigheid van banden met het herkomstland. Recente cijfers bevestigen dat België in 2025 een structureel multicultureel karakter heeft en dat integratie een beleidsprioriteit vormt. Volgens Statbel had in juni 2025 ongeveer 36% van de Belgische bevolking een buitenlandse achtergrond.

Bron: Statbel, 36% van Belgische bevolking heeft buitenlandse achtergrond, 12 juni 2025.

<https://statbel.fgov.be/nl/themas/bevolking/structuur-van-de-bevolking/herkomst>

Ook het jaarlijkse rapport van Myria, het Federaal Migratiecentrum, benadrukt dat migratie en integratie structurele thema's zijn in de Belgische samenleving en dat duurzame verankering van migranten in België reëel en verifieerbaar is.

Bron: Myria, Migratie in cijfers en in rechten 2025, 27 juni 2025

<https://www.myria.be/nl/publicaties/migratie-in-cijfers-en-in-rechten-2025-het-jaarverslag-van-myria>.

Tenslotte, dienst nagegaan te worden wat de verzoeker te wachten staat ingeval van terugkeer.

In dat verband is er aanleiding het verslag van SEM van februari 2025 kritisch te lezen.

Dat daaruit blijkt dat de situatie voor terugkeerders UIT HET WESTEN zeker problematisch blijft.

Dat verzoekende partij daarbij naar volgende passages wil verwijzen :

DOCUMENT SEM : RETOUR AU PAYS

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/sem_focus_afghanistan_return_from_abroad_20250214.pdf

1° DISCLAIMER :

Cependant, ce document ne prétend pas à l'exhaustivité. Si le rapport ne mentionne pas un événement, une personne ou une organisation déterminé(e), cela ne signifie pas forcément que l'événement n'a pas eu lieu ou que la personne ou l'organisation n'existe pas.

L'Analyse Pays a produit ce document de manière indépendante et son contenu ne doit pas être considéré comme une prise de position officielle de la Suisse ou de ses autorités. Il n'est pas davantage concluant pour décider du bien-fondé d'une demande de statut de réfugié ou d'une demande d'asile particulière.

MBT terugkeer vanuit het WESTEN:

(...)

PROFIELEN van DIEGENEN DIE TERUGKEERDEN VANUIT PAKISTAN- IRAN - TURKIJE

Profile: Returnees from Pakistan have different profiles:

(...)

IRAN Profile: (....)

TURKEY Profile: (...)

Dat eveneens de aandacht moet getrokken worden op het feit IOM NIET meewerkt betreffende terugkeerders uit het WESTEN !

5.1.2. Airports

(...)

SITUATIE VAN DE TERUGKEERDERS NA TERUGKEER :

Challenges after returning

5.2.1. Overview

(...)

PROBLEMEN MET TALIBAN :

5.2.4. Problems with the Taliban

(...)

BOVENDIEN : SEM geeft echter zelf toe in de disclaimer dat het niet is omdat iets niet gedocumenteerd is, het niet bestaat (zie supra).

De cijfers van UNHCR betreffen slechts een zeer kleine portie van het totaal aantal terugkeerders uit Pakistan (984.227 personen) , Iran (5.451.800) en Turkije (115.191), die door UNHCR geregistreerd werden....

DAARENBOVEN worden WEL DEGELIJK PROBLEMEN GERAPPORTEERD :

(...)

5.2.5. Double jeopardy

(...)

Dat tenslotte erover gewaakt moet worden dat de situatie van tijdelijke terugkeerders niet vergelijkbaar is met diegenen die zich terug in Afghanistan dienen te installeren.

5.3. Situation of temporary returnees

(...)

Er moet opgemerkt worden dat wat betreft de nationaliteit van de "toeristen", op de 3 Spaanse toeristen die gedood werden, geen informatie gegeven wordt over de herkomst van deze toeristen...

Dat de situatie van terugkeerders, zeker van diegenen met een bijzonder profiel of diegenen die verwesterd zijn wel degelijk problematisch zal zijn.

Dat de problemen ook bevestigd worden door de Verenigde Naties :

<https://news.un.org/fr/story/2025/07/1157179>

Torture, menaces, et détentions arbitraires : les Afghans renvoyés dans leur pays victimes d'abus graves
24 juillet 2025 Droits de l'homme

(...)

Dat dit voor zoveel als nodig bevestigd wordt naar aanleiding van de berichtgeving over de recente aardbeving van 3 november 2025 :

At Least 10 Dead and Hundreds Injured After Strong Quake Hits Afghanistan - The New York Times

https://www.nytimes.com/2025/11/02/world/asia/afghanistan-earthquake-blue-mosque.html?campaign_id=346&emc=edit_wor_20251103&instance_id=165649&nl=the-world®i_id=294833164&segment_id=209827&ser_id=9e49a9fab6c273388e3e940b091de831

At Least 10 Dead and Hundreds Injured After Strong Quake Hits Afghanistan

(...)

(...)

Dat daarbij bijkomend rekening moet gehouden worden met het feit dat ook de socui-economische situatie van de terugkeerders gewoonlijk nog slechter is dan deze van diegenen die bleven. Dat verzoekende partij desbetreffend naar het verslag van de SEM verwijst.

Dat de algemeen verslechterende situatie bevestigd wordt door de VN :

<https://news.un.org/fr/story/2025/12/1158045>

L'Afghanistan, patrie des droits des hommes

10 décembre 2025 Droits de l'homme

(...)

Une société à bout de souffle

(...)

Des retours massifs

(...)

La voix des femmes, étouffée mais tenace

(...)

Même l'aide internationale suffoque

(...)

Fracture politique et hésitation de la communauté internationale

(...)

Pas d'avenir pour le pays sans ses femmes

(...)

Dat het steeds duidelijker wordt dat de politiek van de de facto autoriteiten verantwoordelijk is voor de verder schrijdende armoede en noden in Afghanistan.

<https://news.un.org/fr/story/2025/12/1158092>

Afghanistan : 17 millions de personnes menacées par la faim alors que l'hiver s'installe

16 décembre 2025 Aide humanitaire

(...)

Dat er dan ook wel degelijk rekening gehouden dient te worden met een risico op verregaande deprivatie waarvoor de de facto-overheden verantwoordelijk zijn.

Dat tenslotte verzoekende partij eveneens de laatste nota van EUAA van januari 2026 wenst bij te brengen - referentieperiode tot november 2025

https://www.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2026-01/2026_01_Afghanistan_COI_Report_Country_Focus.pdf

Dat daaruit blijkt dat de controle op de maatschappij steeds strenger wordt, o.m. via monitoring van de sociale media :

p. 21-22 e.v.

(...)

p.49 e.v.

1.4.2. Returns from Europe

(...)

1.4.3. Stigma and shame

(...)

Dat tenslotte rekening dient gehouden te worden met de algemene verslechterde veiligheidssituatie naar aanleiding van de steeds verder escalerende oorlog met Pakistan.

De verzoekende partij meent dat niet meer kan gesteld worden dat het probleem zich beperkt tot "schermutselingen" in de grensstreek.

Dozens Dead in Pakistani Airstrike on Kabul – The New York Times

(...)

Why Are Pakistan and Afghanistan Fighting? – The New York Times

(...)

Pakistani-Afghan War Takes Heavy Toll on Civilians – The New York Times

(...)

Dat verzoeker meent dat deze bijzondere onveiligheid waarvan steeds meer burgers het slachtoffer worden minstens subsidiaire bescherming rechtvaardigt.

Dat met deze omstandigheid rekening gehouden dient te worden bij de beoordeling van de nood aan bescherming."

3.2. Verweerder legt op 8 april 2026 een aanvullende nota neer waarin wordt gerefereerd wordt aan het stuk EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, waarvan de weblink wordt vermeld.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt "Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend,

aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.3. Bewijslast

Oud artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. Landeninformatie

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij een aanvullende nota van 8 april 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift en aanvullende nota ook landeninformatie van verschillende bronnen bevat, doet hierover niet anders denken.

4.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.6. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de (oude) artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Verzoeker werkt voorts geenszins uit welke van de bepalingen in (oud) artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet door verweerder zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet op dienstige wijze aangevoerd.

Deze onderdelen van het enig middel zijn daarom onontvankelijk.

4.7. Beoordeling in het licht van de oude artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.7.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban daar zijn vader lid was van de commandotroepen van het Afgaans leger en hij vermist raakte toen hij midden 2024 gerepatriëerd werd uit Iran, daar hij zich bij de Nationale Opstand aansloot op 25 januari 2021 en de taliban tien à twaalf dagen na de machtsovername langskwamen bij zijn moeder thuis om te vragen naar verzoeker en zijn vader.

4.7.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat ter terechtzitting, in navolging van de adjunct-commissaris, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

“In het bijzonder hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u in Afghanistan diende bij de Nationale Opstand en dat u daarom de taliban moet vrezen bij terugkeer naar Afghanistan. U verklaringen hieromtrent zijn immers tegenstrijdig en vaak weinig doorleefd.

Vooreerst blijkt uit uw dossier dat u in andere lidstaten van de Europese Unie verklaringen over uw identiteit aflegde die niet overeenstemmen met uw huidige verklaringen.

U verklaarde tegenover de Belgische asielautoriteiten H. S. (...) te heten en geboren te zijn op (...) augustus 2002. U hield deze bewering consequent aan doorheen u gehele asielprocedure in België. Uit informatie van de Franse en Oostenrijkse autoriteiten blijkt dat u daar geregistreerd werd onder de naam H.K. (...), geboren op (...) juni 2004. Het feit dat u geen consequente verklaringen aflegt over wie u bent, tast reeds ernstig uw algemene geloofwaardigheid aan. U legt weliswaar een kopie van uw taskara neer ter staving van uw identiteit, maar net omdat het een gemakkelijk te vervalsen kopie betreft kan het stuk niet als afdoende bewijsmateriaal worden beschouwd om uw identiteit te staven, laat staan om een ander licht te werpen op de vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw identiteit en u dus minstens één keer heeft geprobeerd uw ware identiteit verborgen te houden van de Europese asielautoriteiten.

Verder moet erop gewezen worden dat uw bewering dat u in Afghanistan voor de Nationale Opstand werkte, in strijd is met de verklaringen die u aflegde die u voor de eerste keer bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd geïnterviewd werd.

Na het indienen van uw verzoek om internationale bescherming op 23 augustus 2024 kwam u in eerste instantie in een Dublinprocedure terecht omdat volgens de Europese Dublinregels eerst diende te worden bepaald welk land de verantwoordelijkheid had over uw asielprocedure. In het kader van deze Dublinprocedure werd u een eerste maal geïnterviewd door de Dienst Vreemdelingenzaken, te weten op 28 augustus 2024. Dit interview betrof hoofdzakelijk uw persoonlijke gegevens en die van uw familie en uw reistrajec. In dit interview werd u gevraagd welk werk u deed in uw land van herkomst. U verklaarde werkzoekende te zijn en voegde er expliciet aan toe dat u ‘niet hebt gewerkt’ (DVZ p 6-7).

Toen u na afloop van uw Dublinprocedure, meer dan een jaar later –op 2 september 2025– opnieuw door de DVZ geïnterviewd werd, verklaarde u wel bij het volksverzet gewerkt te hebben (vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5). Tegenover het CGVS hield u die bewering aan (CGVS p 6).

Het is wel erg opmerkelijk dat dit motief, centraal als het is in uw verzoek, pas opdook in uw tweede interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bovendien zo sterk in strijd is met wat u er eerder had verklaard. Deze vaststelling suggereert sterk dat uw huidige verklaringen het resultaat zijn van beïnvloeding van buitenaf na het eerste interview en niet zozeer voortkomen uit een daadwerkelijk geleefde ervaring.

Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, verklaarde u dat er ‘u niet specifiek gevraagd werd om uw werk of job’ en dat er u enkel over andere persoonsgegevens zoals uw naam, leeftijd, nationaliteit, scholingsgraad en problemen werd gevraagd (CGSV p 12), een bewering die manifest in strijd is met het DVZ-dossier (DVZ p 6-7).

Uit uw verklaringen bij het CGVS blijkt overigens dat u betaald werd als lid van de Opstand en dat u dit effectief als werk zag (CGVS p 10), hetgeen erop wijst dat uw initiële verklaring dat u ‘niet had gewerkt’ moeilijk kan worden toegeschreven aan verschillende culturele interpretaties van welke activiteiten gelden als ‘werk’ –eenvoudiger gezegd, aangezien u uw vermeende activiteiten bij de Nationale Opstand als werk ziet, is het weinig plausibel dat u bij uw eerste interview ontkend zou hebben werk te hebben gehad.

Voorts dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over uw werk op diverse punten markant weinig details bevatten, hetgeen sterk suggereert dat u hier niet over geleefde ervaringen spreekt.

Het CGVS erkent dat u in staat bent bepaalde informatie te verschaffen over de Nationale Opstand in uw regio. Zo kan u de locaties en leiders van de Opstand in uw regio benoemen (CGVS p 6-7, p 9-10) en kan u de lokale militaire situatie schetsen (CGVS p 7, p 9). Ook kan u vertellen over een gevecht dat plaatsvond en waarbij jullie ondersteuning boden (CGVS p 17-18). Er dient echter te worden opgemerkt dat het CGVS niet betwist dat u afkomstig bent uit het district Tagab. Het is op zich dan ook weinig opzienbarend dat u, die in het district opgroeide en er een netwerk heeft, in staat bent om deze informatie weer te geven: er kan immers van worden uitgegaan dat vele inwoners er zicht hebben op de militaire situatie en de lokale hoofdrolspelers in het conflict, zonder dat dit noodzakelijk betekent dat ze daarom lid waren van de Nationale Opstand.

Wanneer u echter gevraagd wordt naar meer specifieke informatie waarvan verwacht kan worden dat enkel leden van de Opstand zelf ze zouden kennen, valt op dat u weinig gedetailleerde en weinig plausible verklaringen biedt.

U verklaart dat uw werk er hoofdzakelijk in bestond de controlepost te bewaken, te patrouilleren, aan checkpoints te staan en te vechten (CGVS p 7). Wat betreft dat patrouilleren verklaart u dat jullie door de commandant op pad werden gestuurd en daar moesten 'zien of er zich geen talibanleden of hun spionnen bevonden'. Verdachte personen ondervroegen jullie en talibanleden werden gearresteerd (CGVS p 8). Opmerkelijk hierbij is jullie manier van werken: zo bepaalden jullie wie verdacht was op basis van of bepaalde individuen verdwaald leken te zijn en daarom niet van de buurt leken te zijn. Jullie ondervragingen focusten zich op de persoonsgegevens en herkomst van deze figuren (CGVS p 8-9). Het spreekt echter voor zich dat niet elke persoon die niet van de regio afkomstig was een talib was en vice versa, een feit waar u op werd gewezen tijdens het onderhoud en waarmee u zich akkoord verklaarde. Een bijkomende vraag over jullie specifieke ondervragingsstrategieën leverde echter niets meer op dan een herhaling dat jullie verdachten vooral over hun identiteit en herkomst bevroegen (CGVS p 9). Met andere woorden, u verklaart dat jullie verdachten selecteerden op basis van of zij er verdwaald uitzagen, alsof uw tegenstanders zoals de taliban per definitie altijd verdwaald zouden lijken, en ondervroegen hen over hun identiteit en herkomst, alsof een dergelijke rudimentaire bevraging zomaar uitsluitend zou bieden over affiliatie met de taliban. Dit kan op zijn zachtst gezegd weinig plausibel worden genoemd.

U komt bovendien ook niet verder dan bovenstaande algemene verklaringen over het verloop van de patrouilles en kan hierover geen concrete details geven. (...) Ook in meer algemene zin kan u bijzonder weinig informatie geven die voorbijgaat aan uw algemene beweringen. Gevraagd of u zich nog enige noemenswaardige gebeurtenissen herinnert die zich tijdens zulke patrouilles voordeden, maar ook hier vervalt u in algemeenheden betreffende het verloop van dergelijke patrouilles en te volgen procedures. Hetzelfde geldt voor momenten waarbij u checkpoints moest bemannen: ook daarover kan u niet meer vertellen dan het algemene verloop en benadrukt u dat u nooit iemand arresteerde. U vermoedt dat de gezochte tegenstanders misschien steeds op de hoogte waren van de sowieso al afgelegen checkpoints en die daarom meden (CGVS p 18).

Als die laatste bedenking met de waarheid overeenstemt kan men zich de vraag stellen wat het nut van zulke checkpoints dan eigenlijk was, maar daarnaast tekent zich een veel belangrijker patroon af: u bent niet in staat enige vorm van geïndividualiseerde, concrete informatie te verschaffen over wat maandenlang uw dagelijkse taken zouden zijn geweest. Opvallend hier is dat u wel een concreet voorbeeld kan geven van een grootschalig gevecht waar u aan zou hebben deelgenomen (CGVS p 17-18). Er kan echter worden verondersteld dat de algemene bevolking in de regio eerder op de hoogte zou zijn van zulke gevechten dan van specifieke gebeurtenissen die zich voordeden tijdens kleinschalige patrouilles of de bewaking van posten, maar dat de eigenlijke betrokkenen –waaronder uzelf, volgens uw verklaringen- over dat laatste net wel meer zouden kunnen vertellen.

Ook op andere punten legt u opmerkelijk oppervlakkige verklaringen af. U verklaart bijvoorbeeld dat u in uw directe omgeving bij de Nationale Opstand niet echt mensen kende op voorhand, maar er wel 'goede vrienden' leerde kennen en noemt een hele reeks namen van deze personen (CGVS p 10). Als dit werkelijk goede vrienden van u waren met wie u vele lange uren op checkpoints en tijdens patrouilles doormaakte, kan verwacht worden dat u toch enigszins op de hoogte zou zijn van deze personen en hun achtergrond. Dat blijkt echter niet te zijn. Zo weet u over een zekere M. (...) enkel te vertellen dat hij dezelfde functie uitoefende als u en ook van Tagab kwam. Hij was getrouwd, zo vertelt u, maar kent niet de naam van zijn echtgenote en weet niet of hij kinderen had. U hebt geen idee van wanneer M. (...) zich bij de Opstand had gevoegd, buiten dat het voor u was (CGVS p 10-11), al kan men verwachten dat zo iets toch op een bepaald moment ter sprake zou zijn gekomen. Ook over uw collega K. (...) weet u dit niet en u voegt er meteen aan toe dat u nooit aan iemand gevraagd had hoe zij bij de opstand terecht kwamen. U zegt dat u vermoedt dat ze allemaal de gewone procedure volgden (CGVS p 11). Dat is echter nogal vanzelfsprekend, maar getuigt niet van veel doorleefde kennis van welke motieven of persoonlijke connecties hen ertoe hadden aangezet deze procedure te volgen. Ook het feit dat u met niemand van uw oud-collega's – uw zogenaamde 'goede vrienden'- nog contact hebt gehad na de machtsovername en zelfs niet weet of deze mensen het land uit gevlucht zijn (CGVS p 17) valt moeilijk te begrijpen. Deze afstandelijke, ongeïnteresseerde en ongeïnformeerde houding staat bovendien in schril contrast met uw bewering dat u uitgenodigd was op het verloofsfeest van een

collega en uw verdere stelling dat 'een nieuwe verloving of de geboorte van een kind' gevierd werd met collega's (CGVS p 11-12).

Ook over bepaalde aspecten van de geschiedenis van de Opstand kan u bij momenten verrassend weinig vertellen. Zo weet u niet wanneer de controlepost werd opgericht waar u zelf diende –u kan enkel opmerken dat de post 'al vrij lang' bestond. Ook weet u bijvoorbeeld niet hoe I. (...), commandant van de post, in die positie terechtgekomen was (CGVS p 10). Men zou nochtans verwachten dat u van zulke dingen toch enigszins op de hoogte zou zijn of dat deze op een bepaald moment in uw carrière ter sprake zouden zijn gekomen. Dit suggereert sterk dat bijvoorbeeld I. (...) geen persoon van vlees en bloed was met wie u maandenlang intensief samenwerkte, maar eerder een personage zonder context of achtergrond.

Tot slot moet worden opgemerkt dat u slechts erg beperkte materiële bewijzen neerlegt van uw activiteiten(...).

U legt een kopie neer van uw badge en twee foto's van uzelf tijdens uw werk. Wat betreft de badge moet vooreerst worden opgemerkt dat deze over geen enkele bewijskracht beschikt: het betreft immers slechts een fotokopie, die met enig knip- en plakwerk eenvoudigweg kan worden vervalst. Bovendien tieren corruptie en documentenfraude welig in Afghanistan, waardoor zelfs originele kaarten geen bewijskracht hebben.

Opvallender is echter het feit dat u slechts twee foto's kan neerleggen. Daarover moet ten eerste worden benadrukt dat deze op geen enkele wijze aantonen dat u lid was van de Nationale Opstand: ze tonen u met een vuurwapen in de hand maar wel binnenshuis, naar uw eigen zeggen op een huwelijksfeest van een collega (CGVS p 11). Uw eigenlijke professionele activiteiten kunnen deze foto's dus niet staven.

(...)

Samenvattend kan er dus geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u in Afghanistan van januari tot augustus 2021 aangesloten was bij de Nationale Opstand, die zich verzette tegen de taliban. De vrees die u hieraan verbindt, komt daarmee ook automatisch te vervallen.

Voorts moet worden opgemerkt dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan uw vrees die verband houdt met het werk van uw vader als commando onder de Islamitische Republiek.

Vooreerst maakt u niet aannemelijk dat uw vader überhaupt zulk werk uitoefende. Uw verklaringen omtrent zijn werk zijn immers weinig gedetailleerd, hoewel u verklaarde dat hij jarenlang, van jullie verhuis naar Kabul rond uw zevende levensjaar (ca 2009) tot de machtsovername in Afghanistan (21 augustus 2021) deze functie uitoefende (CGVS p 13). U weet bijvoorbeeld niet tot welke eenheid uw vaders specifiek behoorde (CGVS p 13). Buiten dat hij opgetogen was bij een promotie, weet u verder weinig te vertellen over zijn werkzaamheden of wat hij meemaakte, hoewel uw vader toch regelmatig naar huis kwam, aanvankelijk om de drie maanden maar later zelfs elke week (CGVS p 14).

U legt een aantal documenten neer betreffende het werk van uw vader. Het betreft enkele certificaten en een badge, die zonder uitzondering kopieën zijn. Vooreerst moet er andermaal op worden gewezen dat Afghaanse documenten op zich al weinig bewijskracht bezitten, wat ook geldt voor fotokopieën. Bovenal echter toont u op geen enkele manier aan dat de persoon aan wie deze stukken toebehoren uw vader is: u kan immers geen foto's neerleggen van uzelf in het gezelschap van deze persoon (CGVS p 15).

Zelfs als geloof zou kunnen worden gehecht aan de tewerkstelling van uw vader bij de commando's, quod non, dan nog moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees in uw eigen hoofd kan worden afgeleid. Uit uw verklaringen blijkt immers duidelijk dat een familieband met uw vader niet leidt tot enige vorm van vervolging: uw moeder woont tot op heden in Kabul, net als uw broer. Uw zus woont in Tagab (CGVS p 15). U bent nog in contact met hen en verneemt zo dat zij bezorgd zijn omwille van de verdwijning van uw vader, maar nergens uit uw verklaringen blijkt dat zij zelf in het vizier worden genomen door de taliban.

Er valt geen reden te bedenken waarom dit voor u dan wel het geval zou zijn, temeer daar u niet aannemelijk maakt dat u zelf voor de Islamitische Republiek werkte en daarom onder verhoogde aandacht van de taliban stond."

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden het voorgehouden vluchtrelaas en dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.7.1.3. Het louter beweren dat hij zijn volle medewerking heeft gegeven in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming en het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het verwijzen naar zijn beperkte scholing en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de adjunct-commissaris, vormt bezwaarlijk een dienstig verweer, waarmee verzoeker er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

4.7.1.4. Verzoeker betoogt dat hij naar best vermogen een antwoord heeft proberen te formuleren op de vragen die hem gesteld werden, waaruit blijkt dat hij dit op een afdoende manier heeft gedaan, dat er geen resultaatsverplichting kan worden opgelegd aan hem om alle gestelde vragen te beantwoorden, dat het erop aan komt om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te toetsen aan zijn persoonlijke situatie, waarbij op zorgvuldige wijze rekening moet worden gehouden met zijn persoonlijkheid en achtergrond, zoals zijn intellectuele capaciteiten. Verzoeker stelt ter terechtzitting dat hij 6 jaar naar school is geweest maar analfabeet is.

De Raad wijst erop dat verzoeker met de boutade dat er geen resultaatsverplichting kan worden opgelegd om alle gestelde vragen te beantwoorden, de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing niet ombuigt. Ook waar hij aanstipt dat hij naar best vermogen een antwoord heeft proberen te formuleren op de vragen die hem gesteld werden, waaruit blijkt dat hij dit op een afdoende manier heeft gedaan, beperkt hij zich tot het uiten van kritiek, zonder *in concreto* aan te tonen welke verklaringen zouden zijn veronachtzaamd bij de totstandkoming van de bestreden beslissing en welke concrete verklaringen hierop een ander licht zouden kunnen werpen.

Waar verzoeker betoogt dat bij de geloofwaardigheidsbeoordeling van zijn verklaringen rekening moet gehouden worden met zijn persoonlijkheid en achtergrond, en verwijst naar zijn intellectuele capaciteiten, toont hij niet aan dat hij niet over de cognitieve capaciteiten beschikt om consistente en nauwkeurige verklaringen af te leggen.

Waar verzoeker ter terechtzitting benadrukt dat hij 6 jaar naar school is geweest, maar analfabeet is, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekers bewering niet overeenstemt met zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS. Daar verklaarde hij immers dat hij een beetje kan lezen en schrijven in het Pashtou (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6). Verder wijst de Raad erop dat het gegeven dat verzoeker zeer beperkt geschoold zou zijn en/of analfabeet zou zijn, er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij consistente en doorleefde verklaringen aflegt over de kernelementen van zijn vrees en de oorzaak ervan, *in casu* de tewerkstelling van zijn vader en van verzoeker zelf en de gevolgen daarvan voor zijn vader en hem. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Er worden *in casu* geen stavingstukken aangebracht die aantonen dat verzoeker, al dan niet wegens een gebrek aan scholing, verhinderd was gedegen, consistente verklaringen af te leggen of niet in staat zou zijn om op een volwaardige wijze deel te nemen aan de asielprocedure. Bijgevolg kan zodoende niet zonder meer vastgesteld worden dat verzoeker niet in staat zou zijn om bepaalde elementen en gebeurtenissen te reconstrueren en op een consistente wijze uiteen te zetten.

4.7.1.5. Waar verzoeker betoogt dat verweerder op basis van één element, met name eerdere registraties in andere lidstaten, een algemene geloofwaardigheid afleidt zonder de aangegeven verklaringen door hem naar voren gebracht, te overwegen, dat het louter bestaan van afwijkende registraties in een andere lidstaat niet volstaat om zijn gehele relaas weg te vegen, gaat verzoeker voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing. Hieruit blijkt geenszins dat verweerder uit de enkele vaststelling van het opgeven van verschillende identiteitsgegevens in verschillende lidstaten een algemene geloofwaardigheid afleidt. Hij wijst er enkel op dat het feit dat verzoeker geen consequente verklaringen aflegt over wie hij is, zijn algemene geloofwaardigheid reeds ernstig aantast. Voorts blijkt dat verweerder ook, los van voormelde vaststelling, de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker over zijn tewerkstelling en die van zijn vader, de vervolgingsfeiten en de vervolgingsvrees heeft beoordeeld. Er blijkt niet dat zonder de vaststelling dat verzoeker geen consequente verklaringen aflegt over wie hij is wat zijn algemene geloofwaardigheid reeds ernstig aantast, verweerder niet op goede gronden kon besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de tewerkstelling van verzoeker bij de Nationale Opstand en zijn daaruit volgende vrees voor de taliban en de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees die verband houdt met het werk van zijn vader als commando onder de Islamitische Republiek. Voorts verduidelijkt verzoeker in zijn verzoekschrift niet met welke door hem gegeven verklaringen ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Waar verzoeker in dit licht betoogt dat de beoordeling dat hij in Frankrijk en Oostenrijk onder een andere naam en geboortedatum werd geregistreerd en hij dus minstens één keer zijn ware identiteit verborgen hield, niet overtuigend werd onderbouwd, maakt hij dit niet aannemelijk. Hij stelt dat in een dergelijke context het een bekend gegeven is dat persoonsgegevens in verschillende lidstaten door tolken, registratiesystemen, transliteratie van Pashtou/Dari naar Latijnse karakters, of door informele tussenpersonen foutief of inconsistent kunnen worden genoteerd, doch gaat er met een dergelijk betoog enerzijds aan voorbij dat de familienamen die door verzoeker werden gebruikt geenszins op elkaar lijken alsook dat de verschillende geboortedata (...) augustus 2002 en (...) juni 2004 geen gelijkenissen vertonen, en anderzijds dat hij beide identiteiten meermaals heeft gebruikt waarbij de identiteit H.K. geboren op (...) juni 2004 in Frankrijk en Oostenrijk werd gebruikt terwijl de identiteit H.S. geboren op (...) augustus 2002 doorheen zijn gehele

asielprocedure in België werd gebruikt. Het gaat dus niet om een kleine afwijking in de door verzoeker op een bepaald moment opgegeven identiteitsgegevens omwille van een foutieve of inconsistente notering door een tolk, in een registratiesysteem of omwille van een transliteratie van Pashtou/Dari naar Latijnse karakters. Verzoeker toont ook niet aan dat er bij het registreren van zijn identiteitsgegevens bij de Belgische, Franse of Oostenrijkse autoriteiten sprake was van informele tussenpersonen.

Door voorts louter te betogen dat in de Afghaanse context familienamen niet altijd even stabiel worden gebruikt, werpt verzoeker geen ander licht op de vaststellingen in de bestreden beslissing. Hij geeft geen verklaring waarom hij in Oostenrijk en Frankrijk een andere familienaam opgaf dan in België. Evenmin verklaart dit waarom verzoeker een andere geboortedatum opgaf.

Het loutere feit dat hij een Afghaans identiteitsdocument voorlegt, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. Verweerder heeft er terecht op gewezen dat dit een kopie betreft die makkelijk te vervalsen is en dan ook niet als afdoende bewijsmateriaal kan beschouwd worden om zijn identiteit te staven, laat staan om een ander licht te werpen op de vaststelling dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn identiteit en dus minstens één keer (of in België, of zowel in Frankrijk als in Oostenrijk) heeft geprobeerd zijn ware identiteit verborgen te houden.

Waar verzoeker stelt dat het CGVS, gelet op zijn onderzoeksplicht en de ernst van de gevolgen, had kunnen overgaan tot een gerichte verificatie/forensische beoordeling of bijkomend onderzoek naar registratiefouten had kunnen doen, wijst de Raad er vooreerst op dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient noch de commissaris-generaal, noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten. Verweerder stelt in de bestreden beslissing terecht dat het gaat om een gemakkelijk te vervalsen kopie van de taskara. De Raad merkt op dat kopieën onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip- en plakwerk, waardoor de authenticiteit van voornoemde akte onmogelijk geverifieerd kan worden.

Bovendien, zelfs indien de voorgelegde kopie een kopie van de authentieke taskara betreft, doet dit geenszins afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn identiteit en dus minstens één keer (of in België, of zowel in Frankrijk als in Oostenrijk) heeft geprobeerd zijn ware identiteit verborgen te houden.

Gelet op wat voorafgaat kan evenmin blijken dat er *in casu* sprake is van mogelijke registratiefouten, minstens maakt verzoeker dit niet aannemelijk, zodat ook niet blijkt, nog los van de vraag of hij daartoe gehouden is, dat verweerder aan enig nuttig onderzoek zou verzaakt hebben.

Waar verzoeker nog stelt dat hij in grote lijnen consistent is gebleven over zijn herkomst, familiecontext en traject werpt hij geen ander licht op voormelde pertinente vaststelling dat hij geen consistente verklaringen heeft afgelegd over wie hij is.

4.7.1.6. Verzoeker meent dat verweerder de tegenstrijdigheid uit een beknopt Dublin-interview bij de DVZ disproportioneel laat doorwegen. Hij stelt dat de essentie van de weigering steunt op de stelling dat hij in het eerste interview verklaarde niet te hebben gewerkt, terwijl hij later, bij de vragenlijst en het persoonlijk onderhoud, wel verklaarde dat hij vanaf januari 2021 bij de Nationale Opstand actief was, dat het CGVS dit beschouwt als doorslaggevende contradictie en een beïnvloeding van buitenaf suggereert, dat deze benadering de realiteit van zulke eerste interviews miskent, dat een Dublin-gehoor in de praktijk hoofdzakelijk gericht is op de identiteit, reisroute, verblijfplaatsen en aanknopingspunten voor verantwoordelijkheid en vaak beknopte, samenvattende antwoorden oplevert. Hij meent dat het bovendien perfect plausibel is dat een jonge verzoeker 'werk' interpreteert als formele betaalde tewerkstelling en niet als een semi-militaire betrokkenheid, of dat hij in een Dublin-kader – waarin hij vreest voor snelle overdracht – terughoudend is om een gewapende betrokkenheid te noemen uit angst voor misinterpretatie of onmiddellijke repercussies. Hij wijst erop dat het CGVS deze context verwerpt door te stellen dat hij de Nationale Opstand zelf als werk zag. Hij meent echter dat ook dat interpretatie- en contextverschillen niet uitsluiten, dat de vraagstelling en de manier waarop de tolk 'werk' vertaalt, de stress van een eerste contact met de autoriteiten en het feit dat hij pas later begrijpt welk detailniveau vereist is, dit type discrepantie kunnen verklaren zonder dat daarom automatisch sprake is van een verzinzel, dat in plaats van het kernmotief om die reden als ongeloofwaardig te beschouwen, het CGVS de interne consistentie van het relaas, de plausibiliteit binnen de lokale context van Tagab/Kapisa en de ondersteunende stukken in hun geheel moeten waarderen.

Met zijn betoog werpt verzoeker geenszins een ander licht op de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing hieromtrent.

Vooreerst blijkt nergens uit dat verweerder dit argument disproportioneel laat doorwegen op de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen dat hij bij de Nationale Opstand heeft gewerkt en de essentie van de weigering steunt op de stelling dat hij in het eerste interview verklaarde niet te hebben gewerkt, terwijl hij later, bij de vragenlijst en het persoonlijk onderhoud, wel verklaarde dat hij vanaf januari 2021 bij de Nationale Opstand actief was, dat het CGVS dit beschouwt als doorslaggevende contradictie. Immers wijst verweerder erop dat de laatste verklaring het resultaat lijkt te zijn van beïnvloeding van buitenaf na het eerste interview en niet zozeer voortkomend uit een daadwerkelijk geleefde ervaring, doch gaat hij vervolgens over tot de beoordeling van verzoekers verklaringen over zijn tewerkstelling bij de Nationale Opstand waarbij hij vaststelt dat zijn verklaringen markant weinig details bevatten hetgeen sterk suggereert dat hij niet over geleefde ervaringen spreekt en tot het beoordelen van de door verzoeker voorgelegde stukken waarbij hij opmerkt dat hij slechts erg beperkte materiële bewijzen neerlegt van zijn activiteiten en dat het eerder verdachte ontbreken van bepaalde andere stukken verdere twijfels werpt op zijn profiel. Verzoeker maakt dan ook geenszins aannemelijk dat verweerder bepaalde elementen ten onrechte veronachtzaamd heeft en niet overgegaan is tot een beoordeling van het geheel.

Waar verzoeker meent dat de benadering van verweerder de realiteit van zulke eerste interviews miskent, dat een Dublin-gehoor in de praktijk hoofdzakelijk gericht is op de identiteit, reisroute, verblijfplaatsen en aanknopingspunten voor verantwoordelijkheid en vaak beknopte, samenvattende antwoorden oplevert, toont hij niet aan, zelfs indien het voorgaande zou kunnen aangenomen worden, waarom verweerder niet terecht kon stellen dat verzoeker in zijn eerste interview op 28 augustus 2024 verklaarde werkzoekende te zijn en niet te hebben gewerkt. Immers werd verzoeker in het kader van voormeld interview uitdrukkelijk gevraagd *“Wat was uw beroep in uw land van herkomst?”*. Het feit dat het te weten komen van de tewerkstelling en/of de problemen in het land van herkomst niet het doel is van een degelijk interview, doet geen afbreuk aan het feit dat deze vraag werd gesteld en verzoeker antwoordde dat hij niet gewerkt heeft.

Waar hij meent dat het bovendien perfect plausibel is dat een jonge verzoeker ‘werk’ interpreteert als formele betaalde tewerkstelling en niet als een semi-militaire betrokkenheid, gaat hij voorbij aan, en werpt hij geen ander licht op, de motieven *“Uit uw verklaringen bij het CGVS blijkt overigens dat u betaald werd als lid van de Opstand en dat u dit effectief als werk zag (CGVS p 10), hetgeen erop wijst dat uw initiële verklaring dat u ‘niet had gewerkt’ moeilijk kan worden toegeschreven aan verschillende culturele interpretaties van welke activiteiten gelden als ‘werk’ –eenvoudiger gezegd, aangezien u uw vermeende activiteiten bij de Nationale Opstand als werk ziet, is het weinig plausibel dat u bij uw eerste interview ontkend zou hebben werk te hebben gehad.”*

Betreffende het betoog van verzoeker gericht tegen deze vaststellingen, kan verzoeker niet overtuigen dat er sprake is van een interpretatie- of contextverschil, doch niet van een verzinsel. Hij wijst op enkele mogelijkheden die het type van discrepantie kunnen verklaren, met name de vraagstelling en de manier waarop de tolk ‘werk’ vertaalt, de stress van een eerste contact met de autoriteiten en het feit dat hij pas later begrijpt welk detailniveau vereist is, doch verduidelijkt geenszins, laat staan dat hij dit *in concreto* aantoont, dat één van deze scenario's zich ook daadwerkelijk heeft voorgedaan. Verzoeker toont niet aan dat er tolkproblemen waren of op welke wijze hij de vraag naar zijn beroep in zijn land van herkomst kan misgeïnterpreteerd hebben. De Raad stipt voorts ook aan dat een zekere mate van stress en onbehagen inherent is aan een gehoor, doch dat dit er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij consistente en doorleefde verklaringen aflegt over de kernelementen van zijn vrees en de oorzaak ervan, *in casu* zijn tewerkstelling bij de Nationale Opstand. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Er worden *in casu* geen stavingstukken aangebracht die aantonen dat verzoeker omwille van de stress verhinderd was gedegen verklaringen af te leggen of niet in staat zou zijn om op een volwaardige wijze deel te nemen aan de asielprocedure.

Waar verzoeker gewag maakt van het feit dat een verzoeker pas nadien begrijpt welk detailniveau vereist is, wijst de Raad erop dat hem geenszins het niet vermelden tijdens het eerste gehoor van details verweten wordt, doch wel het afleggen van tegenstrijdige verklaringen, nu hij tijdens het eerste interview verklaarde niet gewerkt te hebben en later verklaarde werkzaam te zijn geweest in Afghanistan bij de Nationale Opstand.

Waar hij stelt dat het perfect plausibel is dat hij in een Dublin-kader – waarin hij vreest voor snelle overdracht – terughoudend is om een gewapende betrokkenheid te noemen uit angst voor misinterpretatie of onmiddellijke repercussies, beperkt hij zich tot een loutere *post factum*-verklaring, die na reflectie tot stand lijkt te zijn gekomen na kennisname van de bestreden beslissing en die derhalve niet wordt aangenomen. Bovendien wijst de Raad erop dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij consistente en doorleefde verklaringen aflegt over de kernelementen van zijn vrees en de oorzaak ervan, *in casu* zijn tewerkstelling bij de Nationale Opstand. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en

dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

4.7.1.7. Verzoeker meent dat verweerder van een laaggeschoolde verzoeker een militair-detailniveau en doorleefdheid verwacht die niet redelijk is voor een jong lid, met een beperkte duur en beperkte rol. Hij wijst erop dat het CGVS zijn verklaringen over patrouilles en controles weinig plausibel vindt omdat hij zou selecteren op 'verdwaasd lijken' en omdat hij beperkte details geeft over arrestaties en procedures. Hij betoogt dat deze beoordeling een onevenredige, bijna academisch-militaire, lat legt op de getuigenis van een laaggeschoolde jongeman die verklaart aan een controlepost te hebben gestaan en vooral wachtdiensten en eenvoudige patrouilles te hebben gedaan, dat in lokale gewapende contexten verdachte profielen vaak geïdentificeerd worden op basis van eenvoudige signalen: onbekendheid in de buurt, afwijkende dialecten, gebrek aan lokale referenties, onduidelijke herkomst, volgens verzoeker precies de elementen die hij ook benoemt wanneer hij zegt dat men naar identiteit en herkomst vroeg. Hij meent dat het niet redelijk is om te verwachten dat hij, jaren later en na zijn vluchttraject met meerdere asielaanvragen, een coherente 'operationele doctrine' kan uiteenzetten die het CGVS als professioneel sluitend beoordeelt, dat het evenmin overtuigend is om uit het feit dat hij soms zegt dat men 'talibanleden arresteerde' maar dat hij persoonlijk 'nooit arresteerde' af te leiden dat het relaas niet klopt, dat het juist perfect mogelijk is dat een post-eenheid in het algemeen arrestaties verrichtte, terwijl hij als lager lid vooral bewakingstaken had en zelf niet de persoon was die de feitelijke aanhouding uitvoerde.

Betreffende de stelling van verzoeker dat verweerder van een laaggeschoolde verzoeker een militair-detailniveau en doorleefdheid verwacht die niet redelijk is voor een jong lid, met een beperkte duur en beperkte rol, wijst de Raad erop dat noch uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er van verzoeker een kennis werd verwacht, die het begrip en kennis van iemand die ruim een half jaar als lid van een Nationale Opstand heeft gewerkt – waarbij zijn taken bestonden uit de wacht houden, patrouilleren, checkpoint bemannen en vechten – en die bij zijn vertrek uit Afghanistan 19 jaar was, te boven gaat. Er werden algemene vragen gesteld omtrent zijn tewerkstelling, en meer specifiek om in detail te beschrijven wat zijn takenpakket was bij de Nationale Opstand, wat de militaire situatie was in de regio waar hij actief was – waarbij meer *in concreto* wordt gevraagd waar de vijand zich bevond, waar zij zich bevonden, wat er allemaal gebeurde –, wat concreet bewaking doen inhoudt, wat patrouilleren precies inhoudt, of hij nog meer in detail kon vertellen hoe die patrouilles in hun werk gingen, hoe de commandant bepaalde waar ze heen moesten, hoe de controle precies in zijn werk ging, wanneer zij iemand verdacht vonden, hoe ze door middel van het vragen van de identiteit van een verdachte konden weten dat deze persoon bij de taliban was, wat er werd gevraagd tijdens de ondervragingen, hoe de gewone burgers reageerden op hun aanwezigheid waarbij zij regelmatig burgers ondervroegen en patrouilleerden, te vertellen over de gevechten waar hij aan deelnam, waar de frontlinie was, vanwaar zijn vader de commandant R. kende, of hij hem ooit persoonlijk sprak, of hij nog oversten had die boven hem stonden maar onder R., wie de vicecommandant van hun post was, hoe lang die controlepost bestond waarvoor hij werkte, of verzoeker zich nog bepaalde specifieke, concrete gevechten herinnert en te vertellen over wat hij zich herinnert over het door hem genoemde incident, of hij zich nog keren herinnerde dat hij op patrouille ging omdat er bijvoorbeeld iets noemenswaardig is gebeurd, wat het staan op een checkpoint concreet inhield en of hij zich nog specifieke incidenten herinnert van op zo'n checkpoint.

Het betreffen vragen waarvan verwacht kan worden dat iemand die verklaart te zijn gevlucht omwille van zijn tewerkstelling bij de Nationale Opstand, hierop coherente en correcte antwoorden kan formuleren, ongeacht de scholingsgraad of leeftijd. De Raad kan ook enkel vaststellen dat verzoeker in gebreke blijft te concretiseren op welke wijze zijn leeftijd (19 jaar op het ogenblik van het verlaten van Afghanistan) en zijn (vermeende) beperkte scholing de beoordeling van de commissaris-generaal aan het wankelen zou brengen. Dat verzoeker omwille van zijn leeftijd of beperkte scholing niet uitgebreid zou kunnen antwoorden op de vragen omtrent zijn tewerkstelling, verschoont de weinig gedetailleerde kennis over geleefde ervaringen niet. Indien verzoeker daadwerkelijk lid was van de Nationale Opstand en de door hem genoemde taken bij de Nationale Opstand heeft uitgevoerd, zelfs al was dit gedurende een beperkte periode, kan wel degelijk een meer gedetailleerde kennis worden verwacht over zijn eigen belevingen, zonder dat het hierbij dient te gaan om gegevens op militair-detailniveau.

De Raad wijst erop dat het CGVS de verklaringen over de patrouilles en controles weinig plausibel vindt omdat verzoeker verklaarde dat zij bepaalden wie verdacht was op basis van het verdwaald (en niet verdwaasd) lijken van bepaalde individuen en daarom niet uit de buurt leken te zijn en omdat hij weinig concrete details en bijzonder weinig informatie kan geven over de patrouilles, dat hij vervalt in algemeenheden over het verloop van de procedures en de te volgen procedures. Door opnieuw te betogen dat het CGVS bij deze beoordeling een onevenredige, bijna academisch-militaire, lat legt op de getuigenis van een laaggeschoolde jongeman die verklaart aan een controlepost te hebben gestaan en vooral wachtdiensten en eenvoudige patrouilles te hebben gedaan, werpt hij, gelet op wat voorafgaat, geen ander licht op deze pertinente vaststellingen.

Door louter te beweren dat in lokale gewapende contexten verdachte profielen vaak geïdentificeerd worden op basis van eenvoudige signalen: onbekendheid in de buurt, afwijkende dialecten, gebrek aan lokale referenties, onduidelijke herkomst, volgens verzoeker precies de elementen die hij ook benoemt wanneer hij zegt dat men naar identiteit en herkomst vroeg, werpt verzoeker evenmin een ander licht op de pertinente vaststellingen dat de manier van werken, waarbij ze verdachte personen ondervroegen en talibanleden arresteerden, opmerkelijk is, daar zij bepaalden wie verdacht was op basis van het feit of bepaalde individuen verdwaald leken te zijn en daarom niet van de buurt leken te zijn. Te meer daar het CGVS toelicht waarom dit opmerkelijk is, met name omdat de ondervragingen zich vervolgens focusten op de persoonsgegevens en herkomst van deze personen, dat het voor zich spreekt dat niet elke persoon die niet van de regio afkomstig is een talib was en *vice versa*, een feit waarmee verzoeker zich akkoord verklaarde, dat verzoeker op een bijkomende vraag of de specifieke ondervragingsstrategieën (*“Wat werd er dan zoals gevraagd in die ondervragingen?”*) niets meer kon vertellen dan dat zij verdachten vooral over hun identiteit en herkomst bevroegen. Met zijn loutere bewering dat in lokale gewapende contexten verdachte profielen vaak geïdentificeerd worden op basis van eenvoudige signalen, slaagt verzoeker er aldus niet in de pertinente vaststelling van het CGVS dat verzoeker verklaart dat zij verdachten selecteerden op basis van of zij er verdwaald uitzagen, alsof hun tegenstanders zoals de taliban per definitie altijd verdwaald zouden lijken en hen overvroegen over hun identiteit en herkomst, alsof een dergelijke rudimentaire bevraging zomaar uitsluitel zou kunnen bieden over hun affiliatie met de taliban, op zijn zachtst gezegd weinig plausibel is, te weerleggen of te ontcrachten.

Waar hij meent dat het niet redelijk is om te verwachten dat hij, jaren later en na zijn vluchttraject met meerdere asielaanvragen, een coherente ‘operationele doctrine’ kan uiteenzetten die het CGVS als professioneel sluitend beoordeelt, wijst de Raad erop dat het tijdsverloop sedert de feiten en verzoekers vluchttraject de gedane vaststellingen niet kunnen verklaren. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Dit net te meer daar hij reeds meerdere asielaanvragen heeft ingediend, en dus reeds meerdere malen de redenen voor zijn vlucht heeft wensen aan te geven. De Raad wijst er nogmaals op dat uit het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat van verzoeker een uiteenzetting over een operationele doctrine wordt verwacht, doch wel dat hij doorleefd kan vertellen over de taken die hij zelf heeft uitgevoerd tijdens het ruim half jaar dat hij tewerkgesteld was bij de Nationale Opstand in Afghanistan.

De Raad acht het motief *“Zo is het wel erg opvallend dat u verklaart dat jullie tijdens deze patrouilles mensen arresteerden of dat dat toch minstens het opzet was (CGVS p 8, p 18) maar dat u tegelijk ook stelt nooit zo’n arrestatie te hebben uitgevoerd (CGVS p 11).”* overtoollig. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.7.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers tewerkstelling en vluchtrelaas en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake dit overtoollig motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.7.1.8. Waar verzoeker nog betoogt dat de kritiek dat hij weinig weet over collega’s onvoldoende rekening houdt met de realiteit van de veiligheidscultuur, gebruik van bijnamen, de korte duur van zijn betrokkenheid en het feit dat hij in Kabul woonde en pendelde naar Tagab, wat sociale verankering binnen de groep kan beperken, kan hij niet gevolgd worden. Zo blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins dat volledige persoonsgegevens van zijn collega’s werden verwacht, noch dat verzoeker werd tegengeworpen dat hij bijnamen zou gebruikt hebben. Verzoeker wijst op de realiteit van de veiligheidscultuur maar licht niet verder toe op welke wijze dit afbreuk doet aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dat hij opmerkelijk oppervlakkige verklaringen aflegde, dat hij bij de Nationale Opstand goede vrienden leerde kennen, namen noemt van deze personen, dat indien dit goede vrienden waren waarmee hij lange uren op de checkpoints en tijdens patrouilles doormaakte, kan verwacht worden dat hij op de hoogte zou zijn van deze personen en hun achtergrond, wat niet het geval blijkt te zijn, dat hij over M. enkel wist dat hij dezelfde functie uitoefende en ook van Tagab kwam, dat hij getrouwd was doch de naam van de echtgenote niet kent en ook niet wist of hij kinderen had, dat hij niet wist wanneer M. zich bij de Nationale Opstand heeft gevoegd, behoudens dat het voor hem was, hoewel men kan verwachten dat dit toch ter sprake zou zijn gekomen, dat hij dit ook niet over K. weet en meteen toevoegt dat hij dit nooit aan iemand gevraagd heeft. De korte duur van zijn betrokkenheid kan evenmin de zeer beperkte kennis over de personen die met hem samenwerkten en hun achtergrond verklaren. Verzoeker betwist immers niet, zoals aangegeven in de bestreden beslissing, dat zij lange uren samen op de checkpoints en tijdens de patrouilles doormaakten en dit overigens gedurende meer dan een half jaar, wat geen dermate korte periode is dat geen of slechts een zeer beperkte informatie van de personen met wie hij samenwerkte en hun achtergrond zou kunnen verwacht worden. Tot slot stemt zijn stelling dat het feit dat hij in Kabul woonde en pendelde naar Tagab, wat sociale verankering binnen de groep

kan beperken, niet overeen met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waar hij stelde dat hij niet dagelijks heen en weer ging tussen Kabul en Tagab, maar in Tagab verbleef en enkel met verlof naar huis ging om de twee maanden of zo (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7). Een dergelijke *post factum* verklaring, die overigens volledig in strijd is met de eerder afgelegde verklaring, vermag dan ook de in de bestreden beslissing weergegeven vaststelling niet onderuit te halen.

4.7.1.9. Wat de stukken betreft, stelt verzoeker dat het correct is dat kopieën een beperkte bewijswaarde hebben maar het CGVS te ver gaat door dit praktisch gelijk te stellen aan 'geen bewijskracht', zonder de stukken te beoordelen in samenhang met de verklaringen en zonder rekening te houden met de vluchtcontext waarin originelen vaak verloren gaan of bewust niet worden meegenomen.

De Raad wijst erop dat het CGVS terecht heeft gesteld: *"Tot slot moet worden opgemerkt dat u slechts erg beperkte materiële bewijzen neerlegt van uw activiteiten (...). U legt een kopie neer van uw badge en twee foto's van uzelf tijdens uw werk. Wat betreft de badge moet vooreerst worden opgemerkt dat deze over geen enkele bewijskracht beschikt: het betreft immers slechts een fotokopie, die met enig knip- en plakwerk eenvoudigweg kan worden vervalst. Bovendien tieren corruptie en documentenfraude welig in Afghanistan, waardoor zelfs originele kaarten geen bewijskracht hebben. Opvallender is echter het feit dat u slechts twee foto's kan neerleggen. Daarover moet ten eerste worden benadrukt dat deze op geen enkele wijze aantonen dat u lid was van de Nationale Opstand: ze tonen u met een vuurwapen in de hand maar wel binnenshuis, naar uw eigen zeggen op een huwelijksfeest van een collega (CGVS p 11). Uw eigenlijke professionele activiteiten kunnen deze foto's dus niet staven."*

Verzoeker ontkent niet dat fotokopieën met enig knip- en plakwerk gemakkelijk kunnen worden vervalst, noch dat corruptie en documentfraude welig tieren in Afghanistan.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen onzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient noch de commissaris-generaal, noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten. Daar kopieën onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip- en plakwerk, kan de authenticiteit van de badge onmogelijk geverifieerd worden. Voorts hebben Afghaanse documenten omwille van het feit dat corruptie en documentfraude welig tieren in Afghanistan, een relatieve bewijswaarde.

De voorgelegde badge beschikt wel over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in de mate dat deze vergezeld gaat van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, maar dit is *in casu* aldus niet het geval. De bewijswaarde van het voorgelegde document is, gelet op het feit dat het een kopie betreft en er sprake is van een hoge graad van corruptie van Afghaanse documenten, bijzonder relatief en volstaat op zich niet om de vastgelegde ongeloofwaardigheid te herstellen.

De Raad acht de motieven "(...) en dat het eerder verdachte ontbreken van bepaalde andere stukken net verdere twijfels werpt op uw profiel. (...) Belangrijker is echter dat u wel verklaart andere foto's van uw werk te hebben gehad maar dat u die bewaarde op een gsm die in Bulgarije werd afgenomen, terwijl de twee neergelegde foto's op de gsm van uw moeder zouden hebben gestaan (CGVS p 11). Het CGVS wijst erop dat dit toch wel een erg opmerkelijke toevalligheid is: het is niet zo dat u gewoon niet over overtuigend fotografisch bewijsmateriaal van uw werk beschikt, bijvoorbeeld omdat u nooit foto's trok. Integendeel, u beschikt net wel over foto's van uw werk, maar net deze foto's zijn degene die verloren gingen bij de inbeslagname van uw gsm. U toont overigens op geen enkele manier aan dat uw gsm überhaupt ooit in beslag werd genomen. De verklaring wordt bovendien nog moeilijker te geloven in het licht van uw eerdere bewering dat u de door u neergelegde stukken 'digitaal op uw gsm had staan' (CGVS p 4): vreemd genoeg vormde de inbeslagname van uw gsm dus geen obstakel wat betreft uw toegang tot deze weinig overtuigende documenten en foto's. Het heeft er dus alle schijn van dat u niet werkelijk over meer beeldmateriaal beschikte en dat u uw verzoek kracht probeert bij te zetten met de onbewezen en ongeloofwaardige bewering dat u ooit wel in het bezit was van bewijsstukken maar dat u daar nu geen toegang meer toe hebt. Het effect is echter het omgekeerde: indien u wel over eigenlijke foto's van uw werk beschikte, is het net weinig plausibel dat daarvan nog amper iets zou overblijven." overtuigend. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.7.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schraken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers tewerkstelling en vluchtrelaas en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake deze overtuigend motieven werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

Ter volledigheid wijst de Raad er nog op dat door in zijn verzoekschrift erop te wijzen dat het CGVS oordeelde dat de foto's niet aantonen dat hij lid was van de Nationale Opstand, hij de pertinente vaststellingen hieromtrent in de bestreden beslissing niet weerlegt.

4.7.1.10. Betreffende zijn vrees gelinkt aan het profiel van zijn vader, acht verzoeker de beoordeling in de bestreden beslissing onzorgvuldig. Hij stelt dat het feit dat zijn familieleden (nog) niet vervolgd werden een vervolgingsrisico niet uitsluit, zeker niet wanneer de aandacht van de *de facto*-autoriteiten fluctueert, wanneer lokale commandanten autonoom handelen, en wanneer een terugkeer uit Europa – met ondervragingen bij binnenkomst, lokale bekendmaking op dorpsniveau en verhoogde zichtbaarheid – een nieuw trigger-moment kan vormen. Hij wijst erop dat objectieve bronnen erkennen dat voormalige leden van veiligheidsinstellingen van de vroegere overheid en pro-regeringsmilities een belangrijk risicoprofiel blijven, dat de EUAA voormalige leden van ‘Afghan National Defense and Security Forces’ (hierna: ANDSF), inclusief (pro-)regeringsmilities, aanduidt als primaire doelgroep van taliban-geweld, dat het CGVS, zelfs bij twijfel over de exacte rang of eenheid van zijn vader of over zijn eigen exacte rol, niet kon volstaan met een ‘familie leeft nog daar dus geen risico’-redenering, maar hij concreet had moeten toetsen of verzoeker door toegeschreven banden met vroegere veiligheidsstructuren en door zijn terugkeer uit Europa in de negatieve aandacht kan komen. Hij meent dat ook de actuele context bij terugkeer belangrijk is, dat een recent VN/OHCHR-rapport van 24 juli 2025 ernstige mensenrechtenschendingen rapporteert door de *de facto*-autoriteiten tegen personen die onvrijwillig naar Afghanistan werden teruggestuurd, op basis van specifieke profielen zoals (vermeende) banden met de voormalige overheid of veiligheidsstructuren. Hij meent dat het in die context niet volstaat om te stellen dat hij geen specifiek profiel heeft omdat zijn betrokkenheid bij de Nationale Opstand niet wordt geloofd, dat wanneer hij documenten neerlegt die minstens een plausibele link met een pro-regeringsmilieu suggereren en wanneer zij verhaal aansluit bij bekende conflictpatronen (lokale opstandgroepen, checkpoints, vlucht na machtsovername) het CGVS ook de mogelijkheid van toegeschreven profilering en de reële risico’s bij terugkeer ernstig moet onderzoeken.

Verzoeker weerlegt met zijn betoog geenszins de motieven “*Vooreerst maakt u niet aannemelijk dat uw vader überhaupt zulk werk uitoefende. Uw verklaringen omtrent zijn werk zijn immers weinig gedetailleerd, hoewel u verklaarde dat hij jarenlang, van jullie verhuis naar Kabul rond uw zevende levensjaar (ca 2009) tot de machtsovername in Afghanistan (21 augustus 2021) deze functie uitoefende (CGVS p 13). U weet bijvoorbeeld niet tot welke eenheid uw vaders specifiek behoorde (CGVS p 13). Buiten dat hij opgetogen was bij een promotie, weet u verder weinig te vertellen over zijn werkzaamheden of wat hij meemaakte, hoewel uw vader toch regelmatig naar huis kwam, aanvankelijk om de drie maanden maar later zelfs elke week (CGVS p 14). U legt een aantal documenten neer betreffende het werk van uw vader. Het betreft enkele certificaten en een badge, die zonder uitzondering kopieën zijn. Vooreerst moet er andermaal op worden gewezen dat Afgaanse documenten op zich al weinig bewijskracht bezitten, wat ook geldt voor fotokopieën. Bovenal echter toont u op geen enkele manier aan dat de persoon aan wie deze stukken toebehoren uw vader is: u kan immers geen foto’s neerleggen van uzelf in het gezelschap van deze persoon (CGVS p 15).*”

Deze motieven volstaan om het motief te schragen dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn vrees die verband houdt met het werk van zijn vader als commando onder de Islamitische Republiek. Immers heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat zijn vader deze job uitoefende en kunnen de door hem voorgelegde documenten hier geen ander licht op werpen daar het kopieën betreffen die weinig bewijskracht bezitten en verzoeker bovendien niet aantoont dat de persoon aan wie de stukken toebehoren zijn vader is daar hij geen foto’s van de persoon op de stukken en hemzelf kan voorleggen.

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden heeft verweerder zich niet beperkt tot het stellen dat hij geen specifiek profiel heeft omdat zijn betrokkenheid bij de Nationale Opstand niet wordt geloofd, doch is hij wel degelijk nagegaan of verzoeker aannemelijk heeft gemaakt met de door hem afgelegde verklaringen en neergelegde documenten dat hij, omwille van de voorgehouden tewerkstelling van zijn vader, een link heeft met een ‘pro-regeringsmilieu’.

Nu verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn vader tewerkgesteld was als commando, kan hieruit ook geen vrees bij een terugkeer omwille van die tewerkstelling van zijn vader afgeleid worden.

De Raad acht de motieven “*Zelfs als geloof zou kunnen worden gehecht aan de tewerkstelling van uw vader bij de commando’s, quod non, dan nog moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees in uw eigen hoofde kan worden afgeleid. Uit uw verklaringen blijkt immers duidelijk dat een familieband met uw vader niet leidt tot enige vorm van vervolging: uw moeder woont tot op heden in Kabul, net als uw broer. Uw zus woont in Tagab (CGVS p 15). U bent nog in contact met hen en verneemt zo dat zij bezorgd zijn omwille van de verdwijning van uw vader, maar nergens uit uw verklaringen blijkt dat zij zelf in het vizier worden genomen door de taliban. Er valt geen reden te bedenken waarom dit voor u dan wel het geval zou zijn, temeer daar u niet aannemelijk maakt dat u zelf voor de Islamitische Republiek werkte en daarom onder verhoogde aandacht van de taliban stond.*” dan ook overtuigend. Verzoekers betoog dat bijna volledig gericht is tegen deze overtuigend motieven werpt zodoende geen ander licht op de hiervoor (in de tweede alinea van dit punt 4.7.1.10.) vermelde draagkrachtige motieven, die, het weze herhaald, volstaan om het motief te schragen dat er geen

geloof kan worden gehecht aan zijn vrees die verband houdt met het werk van zijn vader als commando onder de Islamitische Republiek.

Ter volledigheid wijst de Raad er nog op dat het loutere feit dat zijn verhaal aansluit bij bekende conflictpatronen (lokale opstandgroepen, checkpoints, vlucht na machtsovername), geenszins volstaat om aan te nemen dat het door verzoeker zijn voorgehouden profiel – omwille van zijn eigen tewerkstelling bij de Nationale Opstand en/of omwille van de tewerkstelling van zijn vader als commando – geloofwaardig is. Verzoeker licht voorts ook niet toe waarop hij doelt met een ‘toegeschreven profilering’, nog minder waarom er in zijn geval sprake hiervan zou zijn. In zoverre hij hiermee aldus doelt op het geïmagineerd worden omwille van de tewerkstelling van zijn vader, herhaalt de Raad dat het CGVS wel degelijk is nagegaan of verzoeker aannemelijk heeft gemaakt of hij, omwille van de voorgehouden tewerkstelling van zijn vader, een link heeft met een ‘pro-regeringsmilieu’, doch geoordeeld dat dit niet het geval is.

4.7.1.11. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bekeken in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad de verwerende partij bij in het standpunt dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in oud artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet (heden artikel 4, vijfde lid van de Verordening 2024/1347/EU van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening 2024/1347/EU)).

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.7.1.12. Waar verzoeker erop wijst dat twijfels over bepaalde aspecten van zijn relaas het CGVS niet van haar opdracht ontslaat om zijn vrees voor vervolging en het reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen, wijst de Raad erop dat het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. De Raad stelt echter vast dat er van twijfel geen sprake is daar, zoals blijkt uit de bestreden beslissing en bovenstaande uiteenzetting, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven.

4.7.1.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU niet worden aangenomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in oud artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15, a) en b) van de Verordening 2024/1347/EU dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15, a) en b) van de Kwalificatierichtlijn waarvan oud artikel 48/4, §2, a) en b) de omzetting is.

4.7.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.7.2.1. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23 en 26). De

taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' ('*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*') (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 21). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's. Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23-24) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 32-34). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 106-107, 136). De MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31; EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat

vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 34-44 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent, tot op zekere hoogte gedoogd – en verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van niet-soennitische feestdagen worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 24).

De *de facto*-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto*-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto*-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Functionarissen van de *de facto*-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44). Uit voormelde *Country Focus* van januari 2026 (p. 44) blijkt dat het aantal lijfstraffen in 2025 is toegenomen in vergelijking met de voorgaande periode.

De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto*-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet

in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 22). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ('*Ministry of Communications and Information Technology*') wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige taliban-segmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46 en 47). Vele terugkeerders komen toe in Afghanistan zonder middelen en sommigen hebben zelfs nog nooit een voet in Afghanistan gezet. Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de preciaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken, dat hen kan helpen bij het vinden van werk. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst

werden en ondervraagd werden. Volgens het Duitse Tagesschau hebben de *de facto*-autoriteiten van de terugkeer van Afghanen uit Europa in 2025 geprofiteerd om via video's te laten voorkomen dat zij terug welkom worden geheten in Afghanistan en wordt migratiemanagement aangegrepen om in de afwezigheid van diplomatieke erkenning relaties aan te knopen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 50). Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 44- 45).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM), *Focus Afghanistan. Return from abroad*, van 14 februari 2025 (waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan Country Focus* van januari 2026) handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het 'Immigration Department', dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI van de *de facto*-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De Taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het 'National Resistance Front' (hierna: NRF) of het 'Afghanistan Freedom Front' (hierna: AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie 'Islamic State Khorasan Province' (hierna: ISKP).

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als "*poor guys*" of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto*-autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97,5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto*-autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens Der Spiegel zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkel van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is de IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse Ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de Taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de Taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidsstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”. Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden geïdoleerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatriëerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitsluiting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaan of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

4.7.2.2. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels één jaar en tien maanden in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds 22 augustus 2024, *in casu*, één jaar en tien maanden, is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, broer en zus nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 13, 15). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij soms nog contact heeft met zijn moeder (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 16) en bij wie hij zich desgevallend kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen.

Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Waar verzoeker gewag maakt van een integratie in zijn aanvullende nota en ter terechtzitting, bij monde van zijn advocaat, stelt dat hij waarden en normen heeft eigen gemaakt die niet geapprecieerd worden door de taliban en hij als verwesterd zal worden aanzien bij terugkeer, beperkt hij zich tot blote beweringen die hij, behoudens zijn verblijf van bijna twee jaar in België, op geen enkele wijze staft of onderbouwt. Bovendien toont hij met voornoemd betoog hoogstens aan dat hij zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dit is, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille zijn levensstijl in België, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

De Raad wijst er verder op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze een uiting is van een religieuze of politieke overtuiging, dan wel als dusdanig kan worden gepercipieerd, of bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet naleving van heersende regels en normen in Afghanistan. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker is niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofd sprake is van aangenomen Belgische of Europese waarden en normen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden geviséerd/vervolgd.

Verzoeker geeft geen enkele duiding over de normen en waarden die hij dan wel zou hebben aangenomen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico op vervolging zou lopen in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van bijna twee jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld.

In zoverre verzoeker in zijn aanvullende nota wijst op het leven onder talibanbewind en citeert uit algemene landeninformatie over het regime van de taliban en de strikte interpretatie van de sharia en de moraliteitswet, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd, en waarin willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn aanvullende nota louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op en blijft hij in gebreke *in concreto* een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) aan te tonen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*), maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers profiel, noch aan zijn vluchtrelaas en de beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

De Raad wijst erop dat niet wordt betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”, dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden geviséerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatrieerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging

of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden geïsoleerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden geïsoleerd omwille van zijn verblijf in Europa.

4.7.2.3. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in oud artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet (heden artikel 4, vijfde lid van de Verordening 2024/1347/EU).

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.7.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.7.3.1. Oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (daarna de richtlijn 2011/95/EU).

De Raad herhaalt dat artikel 15, b) van de Verordening 2024/1347/EU dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU.

Het begrip ‘ernstige schade’ in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden artikel 15, b) van de Verordening 2024/1347/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld

in oud artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in oud artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie, aangeleverd door verzoeker in zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota en door verweerder in de bestreden beslissing en zijn aanvullende nota, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieuumstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire

voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, *Afghanistan Country focus*, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift en in de aanvullende nota, noch uit de landeninformatie aangebracht door verweerder worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.7.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

4.7.3.3. De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hij toont dit evenmin aan door te wijzen op de grove mensenrechtenschendingen door en het 'schrikbewind' van de taliban, met inbegrip van een strikte en vergaande toepassing van de sharia, noch door louter gewag te maken in de aanvullende nota van de kwetsbaarheid van personen die uit het buitenland naar Afghanistan zouden terugkeren en te stellen dat de socio-economische situatie van terugkeerders gewoonlijk nog slechter is dan deze van diegenen die bleven.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet eer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, broer en zus nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 13, 15). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij soms nog contact heeft met zijn moeder (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 16).

4.7.3.4. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.7.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.7.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Een schending van voormelde bepalingen wordt niet aangetoond.

Volledigheidshalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15, a) en b) van de Verordening 2024/1347/EU aannemelijk maakt, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden en ter verkrijging van de subsidiaire bescherming dezelfde gebleven zijn.

4.8. Beoordeling in het licht van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.8.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsebepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15, c) van de Verordening 2024/1347/EU dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU waarvan oud artikel 48/4, §2, c) de omzetting is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het NRF en de AFF en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANDSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsvername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente *Country Focus* van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal

burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten van “*violence against civilians*” wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de *de facto*-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).⁴

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van “*battles*” en “*explosions/remote violence*”, vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto*-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto*-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en “*targeted killings*”. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke “*collateral damage*” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 58-60).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde ‘Pakistaanse taliban’ (‘*Tehreek-e-Taliban*’ (hierna: TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de facto*-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te

worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van EUAA van januari 2026 nog steeds actueel.

4.8.2. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal op 8 april 2026 neergelegde aanvullende nota.

Verzoeker wijst in zijn aanvullende nota op de algemeen verslechterde veiligheidssituatie naar aanleiding van de steeds verder escalerende oorlog met Pakistan en stelt dat niet meer kan gesteld worden dat het probleem zich beperkt tot 'schermutselingen' aan de grens. Hij verwijst naar drie artikels uit The New York Times.

De artikels van maart van de New York Times waarnaar verzoeker verwijst vermelden een luchtaanval van Pakistan op Kabul waarbij een afkickcentrum, dat een voormalige basis van de VS zou zijn geweest, werd geraakt en waarin gewag wordt gemaakt van tientallen, en mogelijk veel meer, doden. Volgens een artikel gaf Pakistan aan dat het doelwit een munitiedepot was. Deze artikelen gaan verder in op de 'open' oorlog die Pakistan in februari 2026 heeft aangekondigd en die werd gevolgd door tientallen luchtaanvallen op de twee grootste Afghaanse steden en in de grensgebieden.

Er blijkt uit de voorliggende landeninformatie en de artikelen van de New York Times van maart 2026 echter niet – rekening houdend met het niveau van geweld in de provincie Kabul, het aantal veiligheids/geweldsincidenten, de typologie en de intensiteit ervan, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld zoals luchtaanvallen en clashes, het beperkte aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in de provincie Kabul, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat er slechts in minder mate sprake is van conflict-gerelateerde ontheemding – dat er in Kabul sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Niettegenstaande er in Kabul luchtaanvallen hebben plaatsgevonden en er in een aantal grensprovincies met Pakistan sprake is van clashes en luchtaanvallen, kan er, gelet op het geheel van de landeninformatie die voorligt, geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige, voortdurende of ononderbroken luchtaanvallen.

Dit neemt niet weg dat in Kabul willekeurig geweld plaatsvindt, maar niet op een hoog niveau, waardoor een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou zijn in geval van terugkeer naar Kabul.

De Raad merkt op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie echter geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

4.8.3. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.9. Het betoog van verzoeker in de aanvullende nota van 6 april 2026 doet aan het voorgaande niets af. Vooreerst brengt verzoeker ook in deze aanvullende nota geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyses en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal in de op 8 april 2026 neergelegde aanvullende nota. Ter volledigheid stelt de Raad vast dat een deel van de informatie waarnaar verzoeker in zijn aanvullende nota verwijst betrekking heeft op de situatie van meisjes en vrouwen, en betreft dan ook vanzelfsprekend niet verzoeker.

Voorts werpt verzoeker ook met zijn betoog over de situatie van terugkeerders die blijkt uit de algemene informatie die hij citeert, waarbij hij onder meer wijst op het element van langdurige afwezigheid uit Afghanistan die in rekening moet genomen worden, geen ander licht op bovenstaande vaststellingen hieromtrent. Hij stelt in heel algemene bewoordingen dat de integratie van verzoeker in België een essentieel element is, dat integratie kan blijken uit verschillende factoren: de duur van het verblijf, het volgen van inburgeringstrajecten, het leren van de taal, deelname aan onderwijs of werk, het uitbouwen van een sociaal netwerk en de afwezigheid van banden met het herkomstland, maar laat na een verwestering op enige concrete wijze aannemelijk te maken. Verzoeker maakt evenmin, gelet op wat voorafgaat, aannemelijk dat hij

een specifiek profiel heeft waardoor hij een groter risico zou lopen bij terugkeer, zoals in de door hem aangereikte informatie aangegeven.

Uit wat voorafgaat blijkt voorts dat rekening werd gehouden met het verslag van SEM van februari 2025. Door enkel passages uit dit verslag te citeren, en te stellen dat IOM niet meewerkt betreffende terugkeerders uit het Westen, SEM zelf toegeeft dat het niet is omdat iets niet gedocumenteerd is het niet bestaat en dat de cijfers van het UNHCR slechts een zeer kleine portie betreffende van het totaal aantal terugkeerders uit Pakistan, Iran en Turkije die door het UNHCR geregistreerd werden en dat daarenboven wel degelijk problemen gerapporteerd werden, alsook dat de situatie van tijdelijke terugkeerders niet kan vergeleken worden met de situatie van permanente terugkeerders, werpt verzoeker geen ander licht op de bovenvermelde analyses.

Waar verzoeker stelt dat de situatie van terugkeerders met een bijzonder profiel of die verwesterd zijn problematisch kan zijn, wordt dit niet ontkend.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota stelt dat IOM niet meewerkt aan een terugkeer uit het Westen, wijst de Raad er vooreerst op dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

De Raad wijst voorts op de uiteenzetting in punt 4.7.2.1. en meer specifiek naar de informatie uit het SEM-rapport van 14 februari 2025.

De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet problematisch. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van de veiligheidsdiensten. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat, zoals blijkt uit wat voorafgaat, hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geviséerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen.

Ook door te betogen onder verwijzing naar rapporten dat de socio-economische situatie van terugkeerders gewoonlijk nog slechter is dan deze van diegenen die bleven en dat het steeds duidelijker wordt dat de politiek van de *de facto*-autoriteiten verantwoordelijk is voor de verder schrijnende armoede en noden in Afghanistan, werpt verzoeker, zoals reeds werd aangehaald, geen ander licht op de gemaakte analyse van de socio-economische situatie, zoals vermeld in punt 4.7.3. Evenmin door te wijzen op een aardbeving van 3 november 2025.

Tot slot verwijst de Raad naar de uiteenzetting onder punt 4.8.2. betreffende de door verzoeker aangehaalde informatie over de algemeen verslechterde veiligheidssituatie naar aanleiding van de steeds verder escalerende oorlog met Pakistan.

4.10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt aldus opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening 2024/1347/EU aannemelijk maakt.

4.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.12. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van oud artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER